

Alvor mente at ville antage, at det skulde have været Meningen med mine Ord i Gaar, at jeg skulde i sin Tid have kaldet den vedkommende paa Grund af den Anbefaling fra Bispem, jeg fik for nylig. Hvis det ærede Medlem vil se nærmere efter, vil han se, at det er paa Grund af de udmærkede Anbefalinger, han paa Ansøgningstiden havde, at jeg kaldte ham, og i Overensstemmelse med disse Anbefalinger er den Kendsgerning, at Biskoppen for nylig har udtalt sig saaledes om Manden. I øvrigt tror jeg at kunne henvise til, hvad jeg har sagt. Med Hensyn til den Selvmødsigelse, som det ærede Medlem fandt hos mig, maa jeg sige, at den kan jeg ikke finde; men derpaa skal jeg ikke inlade mig nærmere. Det er ganske rigtigt, at jeg har modtaget en Skrivelse fra Sogneraadet, og jeg har, efter at have modtaget den, udtalt, at hvis Sogneraadet og jeg tidligere vare komne til at forhandle om den Sag, vilde den sikkert være gaaet i Orden. Jeg kan fremdeles sige, at efter at have læst denne Skrivelse, vil jeg meget beklage, at Sogneraadet ikke har faaet den Lærer, som det havde ønsket sig. Det havde — det kan jeg forsikre om — været min Hensigt at skaffe det den Lærer, som det kunde ønske. Naar man siger, at de fik en gammel Mand i Stedet for en ung, saa ved jeg dog virkelig ikke, om en Mand paa 45 Aar kan kaldes gammel. Saa vilde mange af os ogsaa kunne kaldes gamle. Naar jeg ikke har svaret paa Skrivelsen, hvori man beder om saa snart som muligt at skaffe Sognet en anden Lærer, saa er det, fordi dette er umuligt. Det kan jeg ikke, og jeg finder derfor ingen Anledning til at skrive. Svaret vilde jo saa ogsaa blive trykt i Aviserne og give Anledning til ny Strid. Nu har jeg svaret mundtlig her, og dette Svar maa være tilstrækkeligt. — Med Hensyn til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Assens, skal jeg dog bemærke, at jeg tror, han har hørt fejl. Jeg er mig ikke bevidst at have sagt noget, hvorved jeg rettede nogen Sigtelse mod den ærede Ordfører. Jeg har vist slet ikke talt om Valgene. Det vil jo Rigsdagstidenden vise, men jeg er mig i hvert Fald ikke bevidst, at jeg har gjort det, og under alle Omstændigheder har jeg ikke haft det til Hensigt. — Hvad Sagen fra Stevns Herred angaar, ved jeg naturligvis nok Besked med, at Forholdene ikke ere og i adskillig Tid ikke have været, som de skulde være, men jeg gjorde før opmærksom paa, at fra det store Hovedsogn er der dog aldrig kommet nogen Klage

over Præsten. Derimod er det rigtigt, at der er et mindre godt Forhold mellem Sognepræsten og Anneks sognet. At Sognepræsten skulde have haft til Hensigt ligefrem at forstyrre Skolegangen ved at komme for tit som Tilsynsmand, kan jeg dog ikke tro. (A. Jensen: Det sagde jeg heller ikke). Ja, saa maa det ærede Medlem undskylde, men han sagde dog, at han faktisk havde gjort det, og det maa dog først bevises. I alt Fald er det givet, at den rette Vej at gaa for Læreren var at klage over det i Stedet for at sætte sig op mod Præsten. I øvrigt troede jeg, at det maatte forstaas af mit Svar til den anden ærede Taler (Svend Høgsbro), der havde Ordet om denne Sag, at den Slags Ting næppe ville forekomme igen. — Ja, det var det, jeg havde at sige. Jeg finder ikke Anledning til nu at sige mere.

Berntsen: Jeg beklager, hvis jeg har tillagt den højtærede Minister en Udtalelse, som han ikke har brugt. Det maa være sket, fordi denne Udtalelse er fremkommen fra anden Side, medens jeg har ment, at den fremkom i den ærede Ministers Foredrag. — Jeg skal ikke fortsætte i det ny parlamentariske Sprog, der synes at skulle indføres her, og som er paataalt af den højtærede Formand. Jeg skal heller ikke fortsætte den Undersøgelse af, hvor Rigsdagens Medlemmer bo, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var inde paa; thi hvad vedkommer det denne Sag? Det er jo imidlertid et Vidnesbyrd om, hvor mangelfulde Grunde det ærede Medlem har at føre i Marken for sin Sag. De Medlemmer af os, der have Bopæl i Kjøbenhavn, betale jo derfor, og det er i det hele en Sag, der kun vedkommer os selv og ikke den Sag, vi her drøfte. Det Ændringsforslag, som det ærede Medlem omtalte i sin Tid var stillet i Rigsdagen, og dets Skæbne har jeg ikke haft Tid til nærmere at undersøge, men det glæder mig kun at høre, at jeg har stemt mod det; i den Henseende kan det ærede Medlem altsaa ikke bebrejde mig, at jeg har været inkonsekvent. — Den ærede Ordfører paaberaaber sig stadig Sindssygevæsenet og mente, at jeg skulde undersøge Sindssygeloven. Jeg synes næsten, at det er mig, der har Grund til at bede den ærede Ordfører undersøge denne Lov, for han lader til ikke at kende den rigtig. Det, der skete den Gang, var, at Sindssygevæsenet blev en Statsinstitution, hvad det ikke var før; men det, her sker, er ikke, at Skolerne uden for Kjøbenhavn